

PARMAKLIKLAR ARDINDA PARMAK-SIZIM

Bu gece yine erken yatmam gerek. Saatte epey geç olmuş. Gazete için hazırladığım yazıyı tekrar gözden geçirmek istiyorum ama göz kapaklarımın üzerinde düşüncelerimin bulutu çökmüş durumda. Birkaç defa daha esnersem yarın yemek yiyecek ağzı nerede bulunurum bilinmez. Aslında şu zamanda insanın ağzının olmaması ya da dilinin olmaması daha iyi... Düşünenin, düşündüğünü düşündüğü yerde düşürüp bırakması takdir edilen bir durum gibi görülüyor. Neyse ki yatağımı açmayı unutmamış anneciğim...

“Din,den,don..., din,den,don...”

“Hayırdır inşallah, geceleyin bu gelen de kim acaba?”

“Anne!Anne !”

“Oğlum, bir dakika bakıyorum kapıya!”

“Anne kimmiş kapıdaki?”

Gözlerini ovuşturarak kapının küçük ve puslu deliğinden bakan Ayşe Hanım, gözlerine inanamaz ve şaşırır. Sessiz ama hızlı şekilde oğlunun yattığı yere koşar adım gelir.

“Oğlum!”

“Ne oldu anne?”

“Oğlum kapının önünde polisler var!”

“Polis mi?”

“Evet, polis! Yine neler yazdın sen? Hiç uslanmayacak mısın?”

“din, den, don...”

“Polis... Lütfen kapıyı açın... İçerde olduğunuzu biliyoruz...”

“Ben, doğruları yazıyorum anne. Düşüncelerimin doğurduğu doğruları doğrulayan yazıları kaleme alıyorum... Anneciğim, şimdi sakın olup şu yazı masamın kenarındaki sandalyeye dayadığım protezimi verir misin?”

Anne, gözleri yaşlı halde sol ayak diz altı protezi oğluna uzatır.

“Anneciğim! Canım! Ben, yorgunluktan inleyen uykusuz sol bacağıma protezimi giyerken sen devletin bekçilerine kapıyı aç ve sakın ol.”

Anne, kapıya gider ve onu açar. Bir grup polis, elinde telsizi ile duran amiriyle birlikte eve girer. Amir, cebinden arama emrinin olduğu kâğıdı çıkararak Ayşe Hanım’ın eline tutuşturur. Polisler evi aramaya başlarken, amir, karanlık bir koridordan geçtikten sonra ışıkları yanan ilk odaya girer ve el parmakları olmadığı halde protezini giymeye çalışan gazeteci Kınayman’ı görür. Onun yanına yaklaşırken sabah ezanın mükemmel ötesi sesi kulaklara düşer. “Allahu ekber, Allahu ekber...”

Ezanın bitiminde Kınayman ve gözü yaşlı annesi Ayşe Hanım, evlerinin yakınlarındaki en yakın karakol olan Devrim Karakolu’na götürülür. İki insan hakkında tutanak tutulur. Dün akşam yazdığı yazı delil olarak kullanılarak gazeteci Kınayman tutuklanır. Bu esnada Ayşe Hanım’ın tansiyonu çıkarak fenalaşır. Doktor getirilir. Beyaz yakalı, esmer tenli doktor yaşlı kadına müdahale ederken, gözleri, bir ayağı kırık sandalyede oturtulan, başı dik, simsiyah gözleri çakmak çakan, orta yaşa merdiven dayamış Kınayman’a takılır. Bu

keskin bakışlı hırçın adamın el parmaklarının olmadığını gören doktorun gözleri nemlenir, başını sağa sola sallar. Anne, kendine geldiğinde oğlu çoktan mahkemeye sevk edilmiştir bile. Birkaç saat öncesine kadar bedeni özgür olan ve sıcak yatağında yatan gazeteci Kınayman, birkaç saat sonra öğle ezanı okunurken kendini Meşhur Cezaevi'nde bulur. Düşünce suçlusu olan gazeteci ve yazarların yanında bir ranza karşılar kendini soğuk ve buruşuk bir suratla. Kaldığı koğuş, çok küçük ve tek pencerelidir. Ancak, parmaklılar tam aksine kalın ve geniştir. İlk şoku üzerinden atan Kınayman, etrafındaki düşünen insanlardan gelen selamlara karşılık verir. Kendisine sunulan çayı geri çevirmez ve iki eli ile uzanıp aldığı çayı, yine iki eliyle dökmeme mücadelesi vererek içmeye çalışır. Çay, kendini ve çevresini aydınlatmış insanlar kadar sıcak ve tatlı gelir yeni misafire. O, çayı içerken, özgürlüğü parmaklanmış ve parmaklıklar ardına konmuş düşünürler, Kınayman'ın parmaksızlığından dolayı sızı duyup, gözyaşlarını çağırırlar biriktirdikleri yerden. Etrafa yaydığı hüznün tablosuna alışık olan orta yaşlı gazeteci, çayını bitirince zar zor izinle yanına aldığı kalem ve kâğıdına sarılır. İki elinin arasına sıkıştırdığı mürekkebi tükenmeye yüz tutmuş kalemi ile cebinde buruşmuş kâğıda bir şeyler yazar. Bu arada Ayşe Hanım, oğlunu görmeye gelir. Birkaç saat içinde onun hapishane parmaklıkları arkasına atılmasını hazmedemez. Yaşlı kadın, bu birkaç saatte daha fazla yaşlanır. Temiz çamaşır, yiyecek derken görüşme ayrılık cümleleri ve hıçkırıklarla bezenen gözyaşlarıyla biter. Anne, yavrusu, kanını, canını siyah ve soğuk demir parmaklıklar ardında bırakıp eve dönerken, Kınayman, hayatı boyunca kavrama hissini bilmeyen ellerini, acı hatıralarla simsiyah olmuş demir parmaklıklara uzatır. Gözlerini her daim çiğnenmeye mahkûm edilmiş mazlum insanlar gibi çile çeken zemine saplar. Zihninin odalarına üşüşen tamamen yerli düşüncelerin kanatlarına biner. Üzüntü limanına doğru yelken açar. Onu üzen, parmaklıklar ardında kalışıyla oluşan sızılıarı değildir. Kendisi için üzülen annesi de değildir. Onu üzen, bir ömür boyu yanında taşımak zorunda olduğu, sol bacağına her adımda acı ile taşıdığı protezi de değildir. Onu üzen, bir Berlin duvarı, bir Çin Seddi, bir İsrail ile Filistin arasında örülmüş duvar ya da ağlama duvarı gibi göğe uzanan kaldırımları ve merdivenleri, protezi ile aşmaya çalışırken düşüp hissettiği, acı da değildir. Onu üzen, her belediye otobüsüne bindiğinde, el parmakları olmadığı için bir yere tutunamayıp herkese çarptığı, kimsenin yer vermediğinde, otobüs şoförünün ani freni ile yere kapaklandığında, bacağına oluşan yara da değildir. Onu üzen, bedeni hapsedenlerin kendisini ve kendisi gibi olanları anlamamalarıdır. Düşünenleri, düşündükleri için parmaklık ardına düşürmeyi düşünenler için düşünüp üzülmektedir. Sokakta, caddede, toplu taşıma araçlarında, kamu ve özel kurumlarda düşünülmemesine üzülmüştür. Devletin gözünde yüzde üç düşünülmediğine, yüzde doksan yedi düşünülmediğine düşünüp üzülmektedir. Fiziki haline bakıp, canda özür olmadığını farkında olmayanlara, olamayanlara üzülmektedir. O kadar yıl dirsekten öte yerleri çürütüp, okuyup, okuduğu ve sahip olduğu mesleği yapamayanlara, yaptırmayanlara ve bir türlü olgunlaşmayan şartlara üzülmektedir. Sosyal güvence ve maddi imkân sağlayınca insanları sosyal yaptığını zannedenlere üzülmektedir. Üzüntü limanından ayrıldıktan sonra, hemen ilerde umut otobüsüne binince sevindiği de olur gazeteci Kınayman'ın. Parmaklıklar ardındadır şimdilik, belki de bir ömür boyu... Sevinir... Düşünceleri özgürdür, bedeni olmasa da. Diğer insanlardan hem fiziki, hem ruhi, hem de akli olarak farklı olduğuna sevinir. Zamandan ve mekândan münezzeh olana şükreder ki tüm eksikliklerini tamamlayan, düşüncelerini besleyip, hazır kundaklara yatırıp, mantık beşiğinde büyüten en büyük hazinesi aklının olduğuna sevinir. Ayaksız, parmaksız olmak, düşünmeye engel değildir. Son durakta, umut otobüsünden inen Kınayman, parmaklıklardan ayrılıp, gezip dolaşmaktan bitkin hale gelenleri de yanına alarak yatağına geçer. Derin bir soluk alış verişinden sonra yatağın bir kenarında bekleyen kâğıdını alır, dizlerinin üzerine yerleştirir. Daha sonra kalemini elleri arasına sıkıştırır. Uyuduğu zaman, uyanıp uyanamayacağını kimsenin bilmediği gibi, o da gözlerini uykuya yatırmadan hemen önce, belki son yazısı olacak olan şu düşüncelerini kaleme nakşeder;

“Düşünüyorum, o halde hayatta varım ve her şeye ortağım. Hayatta varım ve her şeye ortağım, o halde düşünüyorum.”

Sabahleyin yanına gelen koğuşun en yaşlı düşünürü, Kınayman'ı uyandırmaya çalışır ama o, uyanmaz. Yatağının bir ucunda kâğıt ve kalemi, bir ucunda kendisi, düşünceleri sessizce uzanır ebediyete. Elvedasız...

AD VE SOYADIM: RAMAZAN ÇERİBAŞ

Doğma ve büyüme İstanbulluyum. İl-orta-liseden sonra Türk dili ve Edebiyatı Öğretmenliği'nde okumaktayım. Doğuştan el ve ayak parmaklarım kapalı dünyaya geldim. İki sene önce tümörden dolayı sol ayağımı kaybettim. Protez kullanıyorum. Ailemle yaşıyorum. Araştırma ve incelemeyi seven, okuma aşığı olan biriyim. İnsanları seven ve onları dinleyen bir yapım var. Umarım yazdıklarımı beğenirsiniz. Umarım tüm engelli arkadaşlarıma layık ve onların dertlerinin sesi olabilmişimdir. Kolaylıklar dilerim... Gönülden sevgi ve saygı ile...

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.